

Č. 1390.

Státní úředníci: Podmínky nároku na drahotní příspěvek o 200 procent vyšší, zavedený vládním nařízením č. 11.970/20 pro Podkarpatskou Rus.

(Nález ze dne 1. června 1922 č. 7745.)

Věc: Antonín K. v U. proti ministerstvu financí v Praze stran nepřiznání drahotního přídatku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosem zemské finanční správy pro Podkarpatskou Rus ze dne 5. března 1921 č. — poukázán byl účetní odbor zemské finanční správy v Užhorodě, aby vyplácel všem úředníkům převzatým do služeb zemské finanční správy ze služeb státu uherského, vyjímaje několik úředníků, zejména též Antonína K., úředníka evidence katastru v Užhorodě, drahotní přídatky měsíčně (nikoliv však bývalé jednorázové výpomoci) částkou o 200 proc. vyšší než v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, a to dle výměry stanovené zákonem ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., počínajíc 1. dubnem 1920 zatím až do konce roku 1921.

Rozhodnutím ministerstva financí v Praze z — nebylo stížnosti Antonína K. do předem uvedeného výnosu podané vyhověno.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss následujícími úvahami:

Drahotní 200 proc. přídatok, o který zde jde, zaveden byl vládním nařízením č. 11. 970/20, na kterém se usnesla ministerská rada konaná dne 22. prosince 1920. Dle zásad nařízení tohoto pod B uvedených v odst. II lit. A přísluší nárok na měsíční drahotní přídatok o 200 proc. vyšší než v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, za dobu od 1. dubna 1920 do konce roku 1921, jedině zaměstnancům na Podkarpatské Rusi trvale ustanoveným a zaměstnancům guvernérem Podkarpatské Rusi s platností prozatímní jmenovaným. Podmínku nároku na tento drahotní přídatok tvoří tedy skutečnost, že osoba nárok činící jest zaměstnancem státu čsl. buď trvale v Podkarpatské Rusi ustanoveným aneb guvernérem Podkarpatské Rusi s platností prozatímní jmenovaným. Nelze tudíž nárok ten odůvodňovati, jak stížnost činí, povahou drahotního přídatku ani pouhým faktem, že st-1 v době od 1. dubna 1920 do května 1921 službu státu čsl. konal.

Žal. úřad vycházel vydávaje napadané rozhodnutí ze skutkového předpokladu, že st-1 nebyl nikdy úředníkem státu čsl. a to ani úředníkem na Podkarpatské Rusi trvale ustanoveným ani od guvernéra v Podkarpatské Rusi s platností prozatímní jmenovaným.

Předpoklad tento snaží se st-1 ve stížnosti vyvrátiti poukazem na to, že nárok na pensi má jen definitivně jmenovaný úředník, a že zákon ze dne 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n. mu nárok na pensi poskytuje, že tedy až do té doby, kdy se vzdal úřadu, což se stalo v květnu 1921, musí býti považován za definitivního úředníka.

Zákon ze dne 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n. rozeznává 2 kategorie úředníků ustanovených u státních úřadů a ústavů bývalého státu uherského a to: 1. úředníky, kteří byvše ke své žádosti u úřadů těch příslušnými ústředními úřady republiky čsl. trvale ustanoveni (§§ 2, 4 cit. zák.),

stali se československými státními úředníky, 2. úředníky, kteří sice žádost za trvalé ustanovení včas podali, ale ustanovení nebyli, tedy státními úředníky československými se nestali (§ 6 a § 7, 1. odst. cit. zák.).

Předpis § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n. dává arcif úředníkům jmenovaným sub 2. nárok na výslužné vůči státu čsl., avšak toliko v té míře a potud, pokud by měli na zaopatřovací požitky nárok podle zákonů uherských, platných dne 28. října 1918. Pakli tedy st-l dle tohoto předpisu má nárok na výslužné vůči státu čsl., o čemž zde vzhledem k předmětu sporu rozhodovati nenáleží, neplyne z toho ještě, že st-l byl zaměstnancem, jemuž přísluší dle vládního nařízení č. 11.970/20 nárok na 200 proc. drahotní přídavek, poněvadž se státním úředníkem čsl. nestal. St-l udává arcif ve své stížnosti, že podal žádost za trvalé ustanovení dle § 4 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 sb. z. a n., připouští však zároveň, že žádného písemného vyřízení o žádosti té neobdržel. Neobdržel-li st-l vyřízení této žádosti, nebyl příslušným ústředním úřadem čsl. ustanoven trvale za státního úředníka čsl. na Podkarpatské Rusi a nemá také z důvodu uvedeného podání žádosti nárok na 200 proc. drahotní přídavek.

Stížnost dalších výtek neobsahuje, netvrdí zejména, že by byl st-l guvernérem ustanoven úředníkem Podkarpatské Rusi s platností provisorní. Nepodařilo se tedy st-li zvrátiti předpoklad žal. úřadu, že nenáleží k žádné ze skupin zaměstnanců, kterým nárok na 200 proc. drahotní přídavek přísluší, a bylo proto stížnost jeho zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1391.

Z n á m k y: Slovo »panflavin«, jsouc obecným označením pro určité druhy zboží, nemůže býti užíváno za známku ve smyslu zákona známkového.

(Nález ze dne 1. června 1922 č. 7847.)

V ě c: Firma Leopold C. a spol., společnost s r. o. ve Frankfurtě n. M., (adv. Dr. O. Gellner z Prahy) proti ministerstvu obchodu (min. taj. Dr. Fiala) stran výmazu slovní známky »panflavin«.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — — —

O stížnosti uvážil nss toto:

Žal. úřad nařídil výmaz slovní známky »panflavin« z důvodu, že slovo ono, jsouc obecným označením pro určité druhy zboží, nemůže býti používáno za známku ve smyslu známkového zákona.

Při tom vycházel úřad z předpokladu, že slovem »flavin« označují se určité chemické výrobky, a že připojením předpony »pan« nezměnilo se ono slovo do té míry, aby původní jeho ráz byl setřen.

V příčině významu slova »flavin« není mezi st-lkou a žal. úřadem sporu o tom, že slovem tím skutečně jsou označovány jisté druhy chemických výrobků, z nichž stížnost sama příkladem uvádí tři, spor vede se pouze o to, jaké právní důsledky vyvoditi jest z této okolnosti. Proti názoru žal. úřadu, že slovo »flavin«, užívané obecně za označení druhu zboží, jest nezpůsobilým k registrování jako ochranná známka bez ohledu na